

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

I Henhold til § 5, 2. Stk., i Lov Nr. 713 af 22. December 1920 om midlertidige Tillæg til Ventepenge, Pensioner og Understøttelser, der er fastsatte i Henhold til de før 1. Oktober 1919 gældende Love, paa hviler det Finansministeren inden Udgangen af Aaret 1922 at forelægge Forslag til Lov om Revision af Lovens Bestemmelser. Da det kunde forudses, at Forarbejderne til Revisionsforslaget ikke kunde være tilendebragte paa et saadant Tidspunkt, at Forslaget kunde forelægges i den ordentlige Samling 1921—22, blev det ved Lov Nr. 350 af 7. August 1922 bestemt, at Lov Nr. 713 af 22. December 1920 skulde forblive gældende indtil Udgangen af Marts Maaned 1923. Nærværende Lovforslag tilsigter da at bringe en endelig Ordning af de omhandlede Pensionisters (understøttedes) Forhold fra den 1. April 1923 at regne.

Efter de anstillede Undersøgelser og efter de Erfaringer, der er gjort ved Anvendelsen af den midlertidige Lov af 22. December 1920 (og dennes Forgænger, Lov Nr. 660 af 22. December 1919) er man naaet til den Opfattelse, at de hidtil bevilgede Tillæg paa den ene Side ikke har været fuldt tilstrækkelige for de Pensionister (og understøttede), der paa Grund af længere Statstjeneste har Krav paa gennem Pensionen (Understøttelsen) at faa et Livsophold fra Staten, og paa den anden Side har været alt for rigelige for en Kreds af understøttede, for hvis Vedkommende der kun er ydet Staten en kortvarig eller paa anden Maade ubetydelig Tjeneste, og som derfor aldrig overfor Staten har haft Krav paa et Livsophold, men kun paa et lille Tilskud til Supplering af den private Erhvervsindtægt. At saadanne Smaatilskud, f. Eks. paa 25 à 100 Kr. aarlig ved Behandling efter de nævnte midlertidige Love af 1919 og 1920 er steget til 800 à 1200 Kr. aarlig, maa anses for urimeligt baade under Hensyn til Ubetydeligheden af den Statstjeneste, der ligger til Grund for Understøttelsen, og henset til Forhøjelsernes Uforholdsmæssighed til Grundbeløbene og til de langt mindre Understøttelsesbeløb, der tilstaaes efter Tjenestemandslovens Ikrafttræden. Det foreliggende Forslag til en endelig Ordning har derfor maattet tage

Sigte paa at reducere de urimelige Forhøjelser lige saa vel som paa at forbedre Forholdene for dem, der paa Grundlag af mere varig Tjeneste har et bedre grundet Krav paa Staten.

Til de enkelte §§ bemærkes iøvrigt følgende:

Til § 1.

Medens Loven af 1920 bevilgede et 25 pCt.s Tillæg til Grundpensioner (Understøttelser) paa indtil 840 Kr. og et 20 pCt.s Tillæg for Beløb over 840 Kr., har man ment, at Tillægene fremtidig burde være paa henholdsvis 30 pCt. og 25 pCt. af Grundbeløbene. For saa vidt de saaledes forhøjede Beløb ikke naaar 400 Kr., forhøjes de hertil, dog ikke til mere end 4 Gange den oprindelige Pension (Understøttelse). Ved den sidstnævnte Begrænsning, der ikke fandtes i de midlertidige Love, undgaas i nogen Maade den helt uforholdsmæssige Stigning af Understøttelserne for den mest kortvarige Tjeneste, samtidig med, at den tilladte 4-Dobling af Grundunderstøttelsen kulant opvejer Pengenes faldne Værdi siden Understøttelsens Tildeling.

Pensionerne for forældreløse Børn er foreslaaet forhøjede til 156 Kr. (efter Loven af 1920 fik de 120 Kr. + 25 pCt. = 150 Kr. aarlig). Pensionstillæget for Tjenestemandsenkers uforsørgede Børn foreslaas som hidtil fastsat til 120 Kr.

Til § 2.

Til de i Overensstemmelse med § 1 forhøjede Beløb, foreslaas der endvidere ydet dels Dyrtdstillæg efter Tjenestemandslovens Regler, dels et personligt Tillæg, hvis Størrelse bestemmes efter den Skala, der ved § 2 i Lov Nr. 97 af 23. Marts 1922 fastsattes for de hidtidige Konjunkturtillæg til de gamle Pensionister. Dette personlige Tillæg, der afløser Konjunkturtillæget, er tænkt som en blivende Bestanddel af Pensionerne (Understøttelserne).

Til § 3.

Medens denne §'s Bestemmelser iøvrigt i det hele svarer til Bestemmelserne i Loven af 1920 § 3, er der under b) og c)